

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **„HORTUS MORAVIAE z. s.“**, IČO: 22672672
sídlem Na Dílech 156/3, Vážany, 767 01 Kroměříž
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor
adresa pro doručování: Masarykovo náměstí 20, 254 01 Jílové u Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **SZP Těšnovice, a.s.**, IČO: 46982451
sídlem Těšnovice 153, 767 01 Kroměříž

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j. MZP/2024/240/742, IPPC
5/2024, sp. zn. ZN/MZP/2023/570/7,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh relevantních řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 21. 11. 2017, č. j. KUZL 76959/2016. Tímto rozhodnutím krajského úřadu, jakožto příslušného orgánu na úseku integrované prevence ve smyslu zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), byla povolena změna integrovaného povolení ze dne 4. 10. 2004 č. j. KUZL 11413/2004, ve znění pozdějších změn, na jehož základě byly stanoveny závazné podmínky provozu zařízení pod názvem „*Zařízení intenzivního chovu jatečných prasat a zařízení intenzivního chovu prasnic*“, jehož provozovatelem je společnost SZP Těšovice a.s. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“ či „provozovatel“).
2. Provozovatelem plánovaná a krajským úřadem povolená změna v užívání a způsobu provozu předmětného zařízení spočívá v navýšení kapacity zařízení, které bylo rozděleno do dvou etap. V I. etapě provozovatel plánuje na úseku výkrmu navýšit počet jatečných prasat o 3 816 kusů a ve II. etapě pak navýšení úseku výkrmu o 5 284 kusů jatečných prasat, navýšení předvýkrmu o 2 520 kusů selat a navýšení počtu prasnic rodících a kojících o 20 ks. Ze zveřejněného stručného shrnutí je možno seznat, že dojde k celkovému navýšení kapacity chovaných zvířat zejména na úseku výkrmu, kdy v I. etapě dojde k nárůstu ze současných 9 140 kusů na plánovaných 12 956 kusů. Celková kapacita zařízení by podle závěrů provozovatele měla být na úseku výkrmu 18 240 kusů jatečných prasat, prasnice rodící a kojící 732 kusů, prasnice jalové a březí 1 980 kusů, předvýkrm 12 730 kusů, prasničky 1 200 ks, karanténní stáj 470 kusů a kanci 20 kusů. Provozovatel zařízení rovněž předložil koncepci změn a modernizace zařízení, z nichž ty zásadní spočívají v rámci I. etapy v demolici stávajících hal č. 1, 2, 3 a 4 s tím, že na tomto místě bude vybudována nová hala č. 1 o kapacitě 7 296 kusů jatečných prasat (původní kapacita ve starých halách byla 3 480 kusů); v rámci II. etapy pak dojde k další demolici hal č. 11, 12, 13 a 14 s tím, že na jejich místě vznikne hala č. 2 o kapacitě 7 296 kusů jatečných prasat (původní kapacita ve starých halách byla 3 050 kusů). Vzhledem ke skutečnosti, že s modernizací a zvýšením kapacity zařízení dojde k navýšení dalších ukazatelů jako je spotřeba surovin, krmiv, vody, pomocných látek, energií, ale také produkce emisí, odpadů, kejdy, odpadních vod apod., provozovatel zařízení v rámci ohlášené změny rovněž plánuje u rekonstruovaných hal instalaci emise snižujících technologií (biologické pračky vzduchu s minimální účinností snížení emisí amoniaku a zápachu o 70 %, pachových filtrů na dvě kejdivé jímky) a dále u stájí, u nichž není plánována instalace biologické pračky vzduchu, použití krmiv s obsahem enzymatických přípravků s vyšší účinností z 30 % na 40 %. U technologie biologických praček, bude v I. etapě provedeno odzkoušení této technologie v podmínkách zařízení a provedeno autorizované

měření emisí amoniaku a zápachu na vstupu a výstupu biologické pračky, aby bylo možno objektivně posoudit účinnost této technologie a mohlo poté dojít k jejímu osazení i na dalších nově vybudovaných objektech stájí.

3. Krajský úřad obdržel dne 22. 11. 2016 žádost, na jejímž základě se provozovatel podle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci domáhal vydání změny integrovaného povolení č. 10 pro předmětné zařízení, čímž bylo v souladu s § 3 odst. 1 zákona o integrované prevenci zahájeno v této věci správní řízení. Provozovatelem požadovanou změnu integrovaného povolení krajský úřad vyhodnotil jako „*podstatnou změnu v provozu zařízení*“ dle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci, neboť předložená změna dosahuje sama o sobě prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci pro kategorii 6.6.b). Současně krajský úřad shledal, že předložené podklady neobsahují všechny předepsané náležitosti v souladu s požadavky zákona o integrované prevenci a přílohy č. 1 vyhlášky č. 288/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci, a proto usnesením ze dne 9. 12. 2016, č. j. KUZL 81340/2016, správní řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil a současně podle § 45 odst. 2 správního řádu provozovatele vyzval k doplnění podkladů. Tyto vady provozovatel ve stanovené lhůtě odstranil, a proto krajský úřad dne 27. 3. 2017 oznámil (č. j. KUZL 20050/2017) zahájení řízení o vydání změny integrovaného povolení č. 10 pro předmětné zařízení.
4. Krajský úřad následně v souladu s § 8 odst. 2 zákona o integrované prevenci a podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“), zveřejnil stručné shrnutí údajů dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o integrované prevenci a žádost provozovatele, společně s informací o předložených podkladech na portálu veřejné správy www.mzp.cz/ippc a na své úřední desce, a to po dobu 30 dnů. Dále v souladu s § 11 odst. 1 zákona o integrované prevenci krajský úřad požádal dopisem ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUZL 20912/2017, o zpracování odborného vyjádření k aplikaci nejlepších dostupných technik a k předloženým podkladům odborně způsobilou osobu, a to CENIA, Českou informační agenturu životního prostředí.
5. Dne 4. 4. 2017 bylo krajskému úřadu doručeno podání žalobce, kterým se do probíhajícího správního řízení přihlásil jako účastník řízení dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o integrované prevenci ve spojení s § 9c odst. 3 zákona o EIA, což krajský soud akceptoval, a proto v souladu s § 8 odst. 1 zákona o integrované prevenci dne 6. 4. 2017 zaslal žalobci předložené podklady.
6. Krajský úřad na základě oznámení o zahájení řízení obdržel vyjádření dotčených orgánů státní správy a účastníků řízení, a to vyjádření České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Brno (dále jen „ČIŽP“) ze dne 11. 4. 2017, č. j. ČIŽP/47/ŘI/1700193 026/17/BLV; vyjádření Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 24. 4. 2017, č. j. KHSZL 07462/2017; koordinované stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 25. 4. 2017, č. j. MeUKM/021508/2017/0240/17; odborné vyjádření od CENIA, České informační agentury životního prostředí ze dne 26. 4. 2017, č. j. 1105/CEN/17; vyjádření Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 26. 4. 2017, č. j. SVS/2017ú053062-Z; a vyjádření žalobce ze dne 12. 5. 2017. Vzhledem k obdrženým připomínkám bylo nutné upravit předložené provozní dokumenty v souladu s obdrženými relevantními požadavky, a proto krajský úřad usnesením ze dne 23. 5. 2017, č. j. KUZL 34005/2017, správní řízení opět přerušil a vyzval provozovatele k doplnění podkladů. Provozovatel následně předložil upravené provozní dokumenty a další podklady, konkrétně

Provozní řád pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, „*Farma chovu prasat Těšnovice*“, vypracovaný Ing. M. V., červen 2017; Havarijní plán zpracovaný podle § 39 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, a vyhlášky č. 450/2005 Sb. „*Farma chovu prasat Těšnovice*“, červen 2017; a Pohotovostní plán pro případ vzniku nebezpečné nákazy zvířat ze dne 9. 5. 2017. Za této situace krajský úřad v souladu s § 65 odst. 2 správního řádu rozhodl dne 11. 7. 2017, č. j. KUZZL 46771/2017, o pokračování ve správním řízení usnesením z téhož dne, č. j. KUZZL 47233/2017, účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu vyzval, aby se seznámili a případně vyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí, k čemuž jim podle § 39 odst. 1 správního řádu určil lhůtu 15 dnů. Dne 17. 8. 2017 krajský úřad obdržel od žalobce vyjádření k „*jednotlivým požadavkům a splnění ze strany provozovatele*“.

7. Jelikož krajský úřad posléze dospěl k závěru, že shromáždil všechny nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí o požadované změně integrovaného povolení č. 10, přičemž klíčovým podkladem (závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu) bylo „*Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí*“ ze dne 29. 4. 2016, č. j.: KUZZL 19425/2015 (dále jen „*stanovisko EIA*“), vydal dne 21. 11. 2017 výše citované rozhodnutí, jímž změnu integrovaného povolení č. 10 povolil v rozsahu blíže specifikovaném ve výroku rozhodnutí.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 12. 2017 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/273, zamítl a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí krajského úřadu.
9. Krajský soud nicméně k žalobě žalobce ze dne 4. 7. 2018 citované rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 22. 1. 2019, č. j. 29 A 114/2018-179, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaného zavázal právním názorem, aby se v rámci odvolacího řízení soustředil i na přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.
10. Žalovaný následně přípisem ze dne 12. 4. 2019 vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení a usnesením z téhož dne č. j.: MZP/2019/570/500 jim stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům nově zařazených do spisu, a to konkrétně závazného stanoviska žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462. Žalobce této možnosti využil podáním ze dne 23. 4. 2019. Následně žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 3. 4. 2024, č. j. MZP/2024/240/742, IPPC 5/2024, sp. zn. ZN/MZP/2023/570/7, kterým opětovně zamítl odvolání žalobce a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí krajského úřadu.
11. Nicméně i toto rozhodnutí žalovaného krajský soud k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 29 A 111/2019-320, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného zavázal právním názorem, aby ve svém novém rozhodnutí reflektoval závěry založené na skutečném (procesně správném a ústícím věcně přezkoumatelné rozhodnutí) přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

12. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení [§ 65 s. ř. s. ve spojení s § 9d odst. 1 a § 3 písm. i) zákona o EIA; § 68 a § 70 s. ř. s.], žalobce navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.

13. Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to pro jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, stejně jako nelze z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu seznat, jakými námitkami se zabýval a jak se s nimi vypořádal. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly. Za konkrétní důvody žalobce uvádí, že již v odvolání namítal, že krajský úřad se vůbec či zcela nedostatečně vypořádal s požadavkem na měření emisí či připomínkami týkajícími se kapacity jímek na kejdu či toxicity amoniaku. Stejně tak dle žalobce nebyly žalovaným relevantně vypořádány jeho námitky k Prováděcímu rozhodnutí Komise (EU) 2017/302 ze dne 15. 2. 2017, kterým se stanoví závěry o nejlepších dostupných technikách (BAT) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU pro intenzivní chov drůbeže nebo prasat (dále jen „Prováděcí rozhodnutí Komise EU“), resp. zohledněna skutečnost, že odborné vyjádření CENIA ze dne 26. 4. 2017 shledává nesoulad záměru s některými hodnotami nejlepších dostupných technik. Již prvostupňové rozhodnutí bylo stíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění a rozporem s § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí namísto zrušení a vrácení věci však dotváří nedostatečné a s § 68 odst. 3 správního řádu rozporné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Např. odůvodnění námitky požadující měření emisí je kompletně vyhotoveno až žalovaným. Naopak právě i stanovení konkrétních závazných podmínek do výrokové části rozhodnutí musí být v části odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodněno. Žalobce je však přesvědčen, že žalovaný v rámci obsáhlé reakce na žalobní body nemůže uvést kompletní odůvodnění námitky, která orgánem prvního stupně nebyla řešena vůbec.
14. Žalobce rovněž namítá, že krajský úřad ve svém rozhodnutí nevycházel z požadavků, plynoucích z § 9b odst. 5 zákona o EIA, dle něhož správní orgán při svém rozhodování v navazujícím řízení, pokud jde o podklady pro rozhodnutí, vychází také z dokumentace, popřípadě oznámení, připomínek veřejnosti atp., neboť ve svém rozhodnutí tyto podklady nezmiňuje. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že žalovaný bez jakéhokoliv dokazování a konkrétní argumentace nepřezkoumatelným způsobem tvrdí, že krajský úřad z těchto podkladů vycházel.
15. Žalobce dále poukazuje na procesní vady, jimiž bylo zatíženo správní řízení, a to jednak na nedostatečně zjištěné skutečnosti a okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, zde ochranu životního prostředí, jak vyžaduje § 50 odst. 3 správního řádu, jednak na porušení práv účastníků řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný v rozporu se svým tvrzením prováděl dokazování a když do řízení opatřil další podklad (výše citovaný dopis žalovaného ze dne 17. 4. 2018 ohledně nezhájení přezkumného řízení), aniž by dal možnost účastníkům řízení se s ním seznámit, jednak na rozpor s § 72 správního řádu, kdy mu nebyly do vlastních rukou společně s rozhodnutím krajského úřadu doručeny integrální součásti tohoto rozhodnutí (výše citované podklady provozovatele - provozní řád pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší; provozní řád pece a havarijní plán).
16. Za jednu ze stěžejních námitek žalobce považuje námitku ohledně nezákonnosti a věcné nesprávnosti závazného stanoviska EIA, kterou konkrétně spatřoval v neodbornosti zpracování; nedostatečnosti pachové studie a neaktuálnosti hydrologického posudku; absence vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry; absence

vyhodnocení záměru ve variantách; absence dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Žalobce rovněž namítá nedostatečnost odůvodnění závazného stanoviska EIA, zejména pak odůvodnění podmínek stanovených tímto stanoviskem, což podle jeho názoru způsobuje ve smyslu judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150) nepřezkoumatelnost závazného stanoviska a jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. Nezákonné závazné stanovisko je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný i krajský úřad se ovšem s touto námitkou vypořádali zcela nedostatečně. V této souvislosti žalobce nesouhlasí ani se způsobem, jakým postupoval žalovaný poté, co jeho prvotní rozhodnutí ze dne 27. 4. 2018 bylo zrušeno citovaným rozsudkem krajského soudu č. j. 29 A 114/2018-179. Do odvolacího spisu bylo doplněno předmětné závazné stanovisko č. j.: MZP/2018/570/1462 ze dne 26. 11. 2018, jehož absence byla vytýkána krajským soudem, které považuje za nezákonné a věcně nesprávné.

17. Žalobce v souvislosti se stanoviskem EIA dále poukázal na to, že nelze tvrdit, že dvojnásobný nárůst kapacity chovu nebude mít významný vliv na životní prostředí. Dále namítl: 1) neprokázání, že dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou; 2) nerespektování výzvy orgánu EIA ze dne 9. 9. 2015, neodbornost zpracování; 3) nedostatečnost pachové studie a neaktuálnost hydrologického posudku; 4) absenci vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry; 5) absenci vyhodnocení záměru ve variantách a 6) absenci dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Nakonec žalobce namítal nedostatečnost stanovených podmínek a nedostatečné odůvodnění závazného stanoviska. Žalobce na podporu své argumentace v žalobě, týkající se nedostatečnosti podmínek stanovených provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu či nesprávného posouzení otázky znečištění prostředí pachovými látkami, odkazuje na závěry znaleckého posudku č. 2/1/2018, vypracovaný dne 23. 7. 2018 Ing. Petrou A., CSc., znalkyní v oboru chemie, odvětví čistota ovzduší, specializace emise, imise a pachové látky (dále jen „znalecký posudek“).
18. Žalobce dále namítá, že krajský úřad provozovateli nestanovil emisní limity pro znečišťující látky do ovzduší, přičemž rozptylovou studii, která byla součástí procesu EIA, zcela nevhodně hodnotí zápach pouze na základě koncentrace NH_3 (amoniaku), který ovšem není jednou a hlavní složkou pachových látek provozu zařízení. Další silně zapáchající složky nebyly v dokumentaci vůbec řešeny. Žalobce proto již v průběhu správního řízení požadoval stanovení emisních limitů nejen pro amoniak, ale další pachové látky, a stanovení požadavku na měření emisí amoniaku, VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu). Krajský úřad i žalovaný se ovšem s těmito požadavky vypořádali dle žalobce nezákonným způsobem, když konstatovali, že se nejedná o požadavky, plynoucí z platné legislativy. Žalobce ovšem poukazuje na § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. d) zákona o integrované prevenci a především na § 4 odst. 3 věty druhé a odst. 9 zákona o ochraně ovzduší, z nichž vyplývá, že stanovení emisních limitů možné je. Pokud žalovaný za dostačené opatření považuje užití technologií čištění odpadního vzduchu, žalobce namítá, že i biofiltru dochází k přeměně VOC na CO_2 a vodu, tedy slabou kyselinu uhličitou, která opět působí toxicky na lože biofiltru. Proto i tento faktor měl být sledován, což ovšem krajský úřad v podmínkách nestanovil.
19. Poslední množinu tvoří námitky žalobce, v nichž rozporuje konkrétní podmínky, stanovené provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č.

10. Konkrétně žalobce odkazuje na své připomínky k bilanci spotřeby vody nutnou pro technologie k snižování emisí zápachu či rozporuje podmínky nakládání s kejdou (viz podmínka v podkapitole „2.2. Další související činnost“ - bod m) *Doprava kejdy a separace kejdy*) se nachází v rozporu s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb., č. 8 bod 1. 7., dle nichž je příslušný správní orgán povinen prostřednictvím integrovaného povolení a jeho součástí regulovat způsob nakládání s kejdou, bez ohledu na to, zda tuto aplikaci provádí sám provozovatel, anebo ji smluvně přenáší na jiný subjekt. Současně žalobce tvrdí, že zákonné povinnosti stanovené na základě veřejnoprávních předpisů nelze nahrazovat soukromoprávními vztahy mezi dvěma subjekty, z nichž jeden má být předmětem veřejnoprávní regulace a druhý nikoliv. Podmínky stanovené rozhodnutím o změně integrovaného povolení proto žalobce považuje za nedostatečné z hlediska zajištění možnosti kontroly volného skladovacího objemu u smluvních subjektů. Žalobce dále rozporuje skutečnost, že krajský úřad nestanovil provozovateli povinnost šesti měsíční skladovací kapacity ve smyslu § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci.

20. Žalobce sice kvituje zakotvení požadavku krajského úřadu na navýšení maximální účinnosti enzymatických přípravků do krmiva (viz podmínka v podkapitole 1.1.2. – „*U stájí, kde nejsou biopračky, budou použity enzymatické přípravky s vyšší účinností z původních 30 % na 40 %*“), nicméně plnění této podmínky nelze adekvátním způsobem ověřit, což žalobce považuje za rozporné s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci. Dle žalobce proto měl krajský úřad provozovateli stanovit povinnosti průběžně prokazovat, že předepsaná dávka enzymatických přípravků do krmiva byla dodržena. Stanovení nekontrolovatelných podmínek proto žalobce považuje za nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný v úvodu svého vyjádření podrobně rekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž konstatoval, že ze správního spisu, postupu žalovaného i krajského úřadu lze seznat, že rozhodovali v souladu se zákonem a správní řízení bylo procesně vedeno ve smyslu správního řádu. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že byly porušeny základní zásady správního procesu a že žalované rozhodnutí je rozporné se zákonem. Rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10 bylo dle žalovaného vydáno na základě řádně vedeného správního řízení, které jeho vydání předcházelo, a při kterém byly posouzeny všechny atributy, které zákon o integrované prevenci pro vydání integrovaného povolení nebo jeho změny stanoví. Výrok rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné a z problematiky daného případu vycházející náležitosti a údaje, které krajský úřad měl v době správního řízení a okamžiku vydání rozhodnutí k dispozici. Přitom řádně odůvodnil aplikaci příslušného ustanovení zákona o integrované prevenci, případně i použití složkových právních předpisů, jeho význam a smysl, včetně jednotlivých procesních úkonů a správní úvahy, kterou se před vydáním rozhodnutí a jeho odůvodnění řídil. Žalobci byla v průběhu správního řízení přiznána veškerá jeho práva, vyplývající ze zvláštních ale i obecných právních předpisů. Krajský úřad, stejně jako žalovaný, celou věc posoudili po stránce věcné i formální správně, a na základě kompletní žádosti a jejich příloh, vyjádření dotčených správních orgánů a účastníků řízení, získaných údajů, poznatků a dalších podkladů, bylo provozovateli zařízení vydáno povolení o změně integrovaného povolení č. 10.
22. Žalovaný se následně vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, které shodně považuje za nedůvodné. K námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný konstatuje,

že krajský úřad své rozhodnutí vydal v souladu s § 13 zákona o integrované prevenci, v němž stanovil závazné podmínky pro provoz zařízení, příslušné emisní limity a postupy aplikace opatření pro souladný provoz zařízení s požadavky integrované legislativy, případně složkových zákonů. Žalobcovy námitky byly buď zpracovány formou závazných podmínek integrovaného povolení č. 10 do textu rozhodnutí, anebo byly řádně v jeho odůvodnění vypořádány. Prvně uvedené platí zejména pro situace, kdy byla připomínka žalobce konstruktivní, reálně splnitelná (např. v rámci aplikace BAT technik), případně když byly návrh či námitka podloženy faktickou argumentací či nezávislým posouzením. Takové připomínky krajský úřad vyhověl a zapracoval ji do závazných podmínek provozu zařízení s tím, že v odůvodnění uvedl konkrétní odkaz na danou podmínku či kapitolu rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Žalobcovy námitky však byly v drtivé většině zcela neuchopitelné či nekonkrétní, případně nereálné, proto krajský úřad tyto vypořádal v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí krajského úřadu je zcela zřejmé, že relevantní a reálné připomínky jak účastníků řízení, tak i dotčených správních orgánů byly vypořádány a v odůvodnění je pak mimo to odkazováno na text výroku, tedy polohu zpracovaných připomínek ve výroku rozhodnutí.

23. Stejně tak žalovaný odmítá námitku, že rozhodnutí byla založena na nedostatečně zjištěných okolnostech či vycházela z nedostatečných podkladů. Krajský úřad dle žalovaného naopak postupoval zcela v souladu s § 9b odst. 5 zákona o EIA a vycházel z jednotlivých podkladů, které byly předmětem posuzování vlivů záměru na životní prostředí, i z vyjádření dotčených správních orgánů.
24. K námitkám ohledně nezákonnosti stanoviska EIA žalovaný uvedené tvrzení odmítá s tím, že stanovisko EIA bylo v přezkumném řízení řádně a podle zákona posouzeno postupem, který předpokládá správní řád. Po provedeném řízení, kdy byl přezkoumán jak soulad předmětného závazného stanoviska EIA s právními předpisy, tak i jeho věcná správnost, bylo vydáno závazné stanovisko ze dne 27. 10. 2022, č. j. MZP/2022/570/1204, kterým bylo závazné stanovisko vydané Krajským úřadem Zlínského kraje ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUZL 19425/2015, potvrzeno. Uvedené potvrzující závazné stanovisko svým obsahem, strukturou i rozsahem odůvodnění odpovídalo požadavku správního řádu a obsahovalo veškeré náležitosti, které zákon vyžaduje. Žalovaný proto nemůže přisvědčit žalobci, že by závazné stanovisko nebylo dostatečně odůvodněno. Žalobce dále rozvádí jednotlivé námitky, které byly již vypořádány ve shora uvedeném potvrzujícím závazném stanovisku EIA, které v rámci přezkumného řízení vydal žalovaný. Proto se žalovaný v této části námitek odkazuje na uvedený správní akt případně odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Stejně tak nepovažuje za nepřezkoumatelné rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.
25. Za nedůvodné žalovaný považuje námitky žalobce týkající se vadnosti procesního postupu, ať již v průběhu řízení před krajským úřadem, tak i před žalovaným, neboť má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, jak je patrné z množství podkladů, o něž se rozhodnutí opírají. Stejně tak odmítá, že by ze strany krajského úřadu či žalovaného došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu či § 72 správního řádu.
26. Žalovaný se rovněž obsáhle (s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí) vyjadřuje k požadavku žalobce ke stanovení emisních limitů pro znečišťující látky vypouštěné do ovzduší.

27. V neposlední řadě žalovaný za nedůvodné považuje námitky žalobce týkající se rozporu stanovených podmínek provozovateli s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci při vykazování účinnosti enzymatických přípravků do krmiva, resp. s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb. při nakládání s kejdou.

IV. Replika žalobce

28. Žalobce ve své replice i nadále setrvává na svých žalobních tvrzeních, přičemž vyjádření žalovaného k nim nepovažuje za dostačující a v mnoha ohledech ani za správná. Nad rámec toho žalobce zdůrazňuje, že i z vyjádření žalovaného a jím zaslaných materiálů vyplývá, že v průběhu správního řízení krajský úřad, ani žalovaný nevycházeli z dostatečného množství podkladů, resp. krajský úřad ve svém rozhodnutí dostatečně nezohlednil podklady týkající se procesu EIA, ačkoliv tak v navazujícím řízení byl povinen učinit. Žalobce poukazuje i na nezákonnost přezkumu závazného stanoviska EIA ze strany ministerstva, které pouze převzalo, nikterak samo nehodnotilo správnost a úplnost stanoviska EIA, zejména z hlediska emisních limitů a pachové studie.

V. Posouzení věci soudem

29. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. Jak již bylo výše konstatováno, nyní projednávanou žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno v pomyslném „III. kole“, neboť předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/273, resp. ze dne 3. 4. 2024, č. j. MZP/2024/240/742, krajský soud citovanými rozsudky č. j. 29 A 114/2018-179, resp. č. j. 29 A 111/2019-320. Žalovanému opakovaně vytýkal procesní pochybení při přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA, které je závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.
31. Krajský soud se proto předně zabýval otázkou, zda žalovaný tento právní názor krajského soudu v navazujícím rozhodnutí respektoval. Činí tak i s ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě i nadále zpochybňuje jak procesní postup žalovaného při přezkumu věcné správnosti citovaného stanoviska EIA (*Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí* ze dne 29. 4. 2016, č. j.: KUZL 19425/2015), tak věcně rozporuje závěry samotného závazného stanoviska EIA.
32. Krajský soud v citovaném „zrušujícím“ rozsudku č. j. 29 A 114/2018-179 nejdříve vymezil právní povahu předmětného rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, kterou vyhodnotil jako „podstatnou změnu v provozu zařízení“ dle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci, neboť předložená změna dosahuje sama o sobě prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci pro kategorii 6. 6. písm. b), totiž představuje rozhodnutí vydané v rámci tzv. *navazujícího řízení* ve smyslu § 3 písm. g) bod 10. (*„navazujícím řízením je řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o ... řízení o vydání integrovaného povolení“*), jehož podmínky jsou upraveny v § 9b zákona o EIA. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb., kterým byl pojem „navazující řízení“ do zákona o EIA zaveden, *„v praxi bude třeba za navazující řízení považovat správní řízení založená na stanovisku EIA, ve kterých se pro*

daný předmět řízení konečným způsobem rozhoduje o otázkách životního prostředí, tedy taková řízení, která se věcně překrývají s předmětem procesu EIA.“ Za navazující řízení je tedy třeba považovat taková řízení, týkající se záměrů podléhajících posuzování vlivů na životní prostředí, pro něž jsou nezbytnými podklady závazná stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, tj. stanovisko EIA dle § 9a zákona o EIA.

33. Právní povaha samotného stanoviska EIA se v důsledku novelizace zákona EIA, provedené citovaným zákonem č. 39/2015 Sb., zásadně změnila, jelikož získalo formu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, který závazné stanovisko definuje jako *„úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“* Ačkoliv zákon o EIA výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, při posouzení této otázky je rozhodující, že příslušné závazné stanovisko podle zákona o EIA naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26). Ve prospěch závěru, že stanovisko EIA má formu závazného stanoviska, svědčí též pojmenování tohoto aktu užití v § 9a zákona o EIA (nadále užívané označení „stanovisko“ je jen legislativní zkratkou zavedenou v § 9a odst. 1 zákona o EIA) a Důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb. Závazné stanovisko EIA se tak stává závazným podkladem pro navazující řízení, dotčený správní orgán (krajský úřad) je tak povinen v příslušném správním řízení uplatnit postup dle § 9b a § 9c zákona o EIA a rozhodnutí z něho vzešlá jsou toliko rozhodnutími podmíněnými vydaným závazným stanoviskem EIA. Obsah závazného stanoviska ovšem musí splňovat náležitosti předepsané správním řádem pro správní rozhodnutí (§ 68 správního řádu), a to včetně náležitostí formálních, modifikovaných v Příloze č. 6 k zákonu o EIA (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Pro úplnost je nezbytné doplnit, že na základě novelizace správního řádu, provedené zákonem č. 225/2017 Sb., došlo (s účinností od 1. 1. 2018) i ke změně § 149 správního řádu, do něhož byl vložen nový odst. 2, podrobně upravující formální náležitosti závazného stanoviska (*„Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.“*).
34. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný po zrušení svého předchozího rozhodnutí rozsudkem krajského soudu v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu požádal správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který závazné stanovisko EIA ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUZL 19425/2015 vydal, o potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska a aby jej přezkoumal v rozsahu jeho souladu s právními předpisy, ale také z hlediska jeho věcné správnosti. Žalovaný tak v rámci Organizačního řádu Ministerstva životního prostředí předal věc příslušné oprávněné úřední osobě, způsobilé posoudit a přezkoumat obsah závazného stanoviska EIA. Po provedeném řízení, kdy byl přezkoumán jak soulad předmětného závazného stanoviska EIA s právními předpisy, tak i jeho věcná správnost, bylo vydáno závazné stanovisko ze dne 27. 10. 2022, č.

j. MZP/2022/570/1204, kterým bylo závazné stanovisko ze dne 20. 4. 2016 potvrzeno. Uvedené potvrzující závazné stanovisko bylo po jeho vyhotovení doručeno účastníkům řízení a dotčeným správním orgánům a zařazeno do správního spisu.

35. Žalovaný poté, co na základě provedeného řízení obdržel potvrzující závazné stanovisko, přistoupil k pokračování odvolacího řízení, přičemž prvním úkonem bylo vyrozumění účastníků řízení a dotčených správních orgánů o pokračování řízení přípisem ze dne 12. 4. 2019, č. j. MZP/2019/570/500. Současně s tímto bylo vydáno usnesení, kterým v duchu § 36 odst. 3 správního řádu, byla účastníkům řízení i ostatním, umožněna realizace procesního práva seznámit se s podklady před rozhodnutím ve věci, případně se k těmto podkladům vyjádřit. Žalovaný v předmětném přípisu především upozornil účastníky řízení, že do správního spisu bylo zařazeno závazné stanovisko ze dne 27. 10. 2022, č. j. MZP/2022/570/1204. Žalovaný si v rámci součinnosti rovněž vyžádal odborný názor odboru ochrany ovzduší Ministerstva životního prostředí na otázku věcného posouzení podkladů, které byly vypracovány v souvislosti s posouzením vlivu záměru na životní prostředí a navazujícím řízením o změně IP. Jednalo se o rozptylovou studii, pachovou studii a protokol z autorizovaného měření pachových látek, včetně obsahu znaleckého posudku 2/1/2018. Účastníci řízení měli možnost seznámit se rovněž i s kompletními stávajícími podklady, které tvoří nedílnou součást správního spisu již z předchozích řízení.
36. Žalovaný v průběhu řízení obdržel vyjádření žalobce k podkladům v řízení o vydání změny IP ze dne 23. 4. 2019 s uplatněním námitek, týkajících se mimo jiné nezákonnosti a věcné nesprávnosti potvrzujícího závazného stanoviska EIA. Žalovaný v rámci žalobcova návrhu přípisem ze dne 21. 2. 2023, č. j. MZP/2023/570/336, předal uvedené potvrzující závazné stanovisko a spisové podklady rozkladové komisi ministra, aby danou otázku nesprávnosti a nezákonnosti závazného stanoviska posoudila a vyslovila právní názor na principiální otázku možného přezkumu tohoto potvrzujícího stanoviska. Ze sdělení Státní tajemnice ze dne 23. 10. 2023, č. j. MZP/2023/290/200 vyplývá, že předmětný podnět byl předložen rozkladové komisi ministra životního prostředí. Rozkladová komise doporučila předmětný podnět odložit jako nedůvodný, protože směřuje proti jednomu podkladu k rozhodnutí správního rozhodnutí orgánu prvního stupně. Dále bylo konstatováno, že námitky žalobce o nezákonnosti a věcné nesprávnosti závazného stanoviska EIA ze dne 20. 4. 2016, č.j. KUZL 19425/2015, budou vypořádány v průběhu odvolacího řízení. Námitky podnětu byly závěrem označeny za nedůvodné, neboť na jejich základě nelze odůvodnit změnu nebo zrušení potvrzujícího závazného stanoviska EIA v přezkumném řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu.
37. K žádosti žalovaného o přezkum závazného stanoviska EIA z hlediska zákona o ochraně ovzduší, bylo příslušnou oprávněnou úřední osobou, způsobilou v oboru ochrany ovzduší odkázáno na skutečnost, že přezkum závazného stanoviska z hlediska ochrany ovzduší, provedený Ministerstvem životního prostředí v rámci vydání potvrzujícího stanoviska ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462 se dotýká výhradně závazného stanoviska, vydaného podle § 11 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší (závazné stanovisko k umístění stavby zdroje). Proto nemohou být námitky, které byly předloženy v průběhu řízení o změně IP č. 10, proti tomuto dokumentu vztaženy k části potvrzujícího závazného stanoviska zpracovaného z pohledu ochrany ovzduší, neboť tato část na řízení o změně IP č. 10 nedopadá. Tato oblast je řešena v rámci jiného řízení u příslušného stavebního úřadu, a sice v územním řízení, pro které je citované potvrzující závazné stanovisko podkladem v

rámci odvolacích námitek proti závaznému stanovisku, vydanému podle shora citovaného § 11 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší.

38. K tomu krajský soud pro úplnost dodává, že Městským úřadem v Kroměříži bylo vedeno územní řízení pod sp. zn. 02/328/082896/4315/122/2016/Bach ve věci žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby: „*Haly pro výkrm prasat, farma Těšnovice, Kroměříž*“, v němž bylo vydáno právě i citované závazné stanovisko č. j. MZP/2018/570/1462. Zákonnost rozhodnutí vydaných v rámci tohoto řízení pak byla předmětem přezkumu ze strany krajského soudu v rámci řízení vedené pod sp. zn. 31 A 48/2021, které vyústilo ve vydání rozsudku ze dne 21. 7. 2021, č. j. 31 A 48/2021-154, v němž krajský soud zamítl žalobu totožného žalobce a aproboval rozhodnutí správních orgánů i jejich procesní postup mimo jiné při přezkumu věcné správnosti závazného stanoviska z hlediska ochrany ovzduší.
39. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že již nelze přisvědčit námitkám žalobce, v nichž žalovanému vytýkal nesprávný postup při přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA, neboť má za to, že žalovaný postupoval zcela v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu, když požádal správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který závazné stanovisko EIA vydal, přičemž obdržel závazné stanovisko ministerstva ze dne 27. 10. 2022, č. j. MZP/2022/570/1204. Krajský soud tak uzavírá, že (na rozdíl od předchozích případů) žalovaný již správným procesním postupem docílil plnohodnotného přezkumu věcné správnosti předmětného závazného stanoviska EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.
40. Za této situace tak již je možné přistoupit i k vypořádání námitek žalobce, zpochybňujících věcnou správnost závěrů závazného stanoviska EIA, resp. přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska vypořádání odvolacích námitek žalobce.
41. Již v rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které nalezly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání. Odvolací správní orgán je povinen si obstarat k posouzení odvolacích námitek, které směřují proti závaznému stanovisku, podklady, které jsou dostatečným základem pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). V případě odvolání směřujícího proti závaznému stanovisku, o něž opřel své rozhodnutí správní orgán prvního stupně, stanoví § 149 odst. 4 správního řádu povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu zákonného stanoviska.*“
42. Z uvedeného je také zřejmé, že vypořádání jednotlivých odvolacích námitek (včetně těch, které směřují proti obsahu závazného stanoviska) je vždy úkolem odvolacího orgánu. Potvrzující stanovisko totiž představuje pouze podklad rozhodnutí. Jelikož se ovšem jedná o podklad odborný, lze jistě některé odvolací námitky vypořádat odkazem na něj – tj. například učinit závěr, že námitka je nedůvodná proto, že z odborného podkladu plyne opak

(s uvedením konkrétních úvah, které tento závěr potvrzují). Za nezákonný proto nelze bez dalšího označit postup žalovaného spočívající v tom, že v reakci na odvolací námítky směřující proti obsahu závazného stanoviska zrekapituloval závěry závazného stanoviska a následného potvrzujícího stanoviska. Z hlediska požadavku na vypořádání odvolacích námitek není podstatná zvolená forma, nýbrž to, zda byl vysloven jasný důvod, proč nebyla námitka shledána důvodnou. Jestliže žalobce tento postup paušálně shledává nezákonným, nemůže krajský soud takto formulovaným námitkám přisvědčit.

43. Jelikož žalobce zároveň namítá, že jeho odvolací námítky směřující proti závaznému stanovisku EIA vůbec nebyly vypořádány, musel se krajský soud předně zabývat, zda napadené rozhodnutí skutečně obsahuje reakci na námítky směřující proti závazným stanoviskům.
44. V tomto ohledu krajský soud v obecné rovině přisvědčuje žalobci, že posouzení vlivů záměru nelze odkládat na pozdější fáze rozhodovacích procedur. Posouzení vlivů musí být uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které záměr může mít na životní prostředí (viz např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-201/02 *Wells*, C-2/07 *Abraham a další* a C-275/09 *Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další*). Výsledkem posouzení totiž není pouze kladné či záporné stanovisko EIA.
45. Podle § 5 odst. 4 zákona o EIA posuzování záměru zahrnuje i návrh opatření k předcházení nepříznivým vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popřípadě ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru, a to včetně vyhodnocení předpokládaných účinků navrhovaných opatření. Taktéž navrhovaná opatření je tedy nutno považovat za výsledek posouzení vlivů na životní prostředí. Navrhovaná opatření se pak promítají do podmínek pro přípravu, realizaci, provoz či ukončení záměru, které jsou povinnou náležitostí stanoviska EIA dle Přílohy 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z uvedeného ovšem zákonitě plyne také to, že konkrétnost posouzení se odvíjí od konkrétnosti možné identifikace vlivů. Je nutno zopakovat, že posouzení vlivů na životní prostředí se děje ještě před realizací záměru, a proto nemohou být s jistotou určeny všechny konkrétní vlastnosti a negativní vlivy provozu zařízení. Ty se přitom mohou také zcela konkrétně promítnout do některých složek životního prostředí, v daném případě tedy zejména emise látek znečišťujících ovzduší. I s vědomím toho, že vlivy nelze v takto konkrétní rovině již před realizací záměru identifikovat, je však třeba tyto případné vlivy důsledně posuzovat a preventivně jejich případné negativní působení na životní prostředí vyloučit, a to na základě důkladného posouzení všech okolností vyplývajících z dostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany správních orgánů.
46. Pokud jde o samotné posuzování vlivů na životní prostředí dle § 1 odst. 3 zákona o EIA má samotný proces EIA zajistit objektivní odborný podklad pro vydání navazujících rozhodnutí. K tomu je nutno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2017 č. j. 7 As 51/2016-221, dle něhož „*smyslem procesu posuzování vlivů na životní prostředí není vyhodnotit proveditelnost posuzovaného záměru, ale identifikovat, popsat a vyhodnotit jeho možné vlivy a na ně reagovat stanovením případných podmínek k jejich eliminaci či zmírnění...*“ V této souvislosti krajský soud považuje za žádoucí zdůraznit, že úkolem správního soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci, nýbrž především přezkoumat zákonnost napadeného správního rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo. Tento úkol soud splní, jestliže posoudí, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně

vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o interpretaci neurčitého právního pojmu, nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 10 As 20/2023-115).

47. Co se týče jednotlivých odvolacích námitek (podle žalobce nevypořádaných) směřujících proti obsahu stanoviska EIA, žalobce namítal neodbornost zpracování; nedostatečnost pachové studie a neaktuálnost hydrologického posudku; absenci vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry; absenci vyhodnocení záměru ve variantách; absenci dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Žalobce rovněž namítá nedostatečnost odůvodnění závazného stanoviska EIA, zejména pak odůvodnění podmínek stanovených tímto stanoviskem. Žalobce v souvislosti se stanoviskem EIA dále rozporuje skutečnost, že krajský úřad provozovateli nestanovil emisní limity pro znečišťující látky do ovzduší, přičemž rozptylovou studii, která byla součástí procesu EIA, zcela nevhodně hodnotí zápach pouze na základě koncentrace NH_3 (amoniaku), který ovšem není jednou a hlavní složkou pachových látek provozu zařízení. Další silně zapáchající složky nebyly v dokumentaci vůbec řešeny. Žalobce proto již v průběhu správního řízení požadoval stanovení emisních limitů nejen pro amoniak, ale další pachové látky, a stanovení požadavku na měření emisí amoniaku, VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu). Krajský úřad i žalovaný se ovšem s těmito požadavky vypořádali dle žalobce nezákonným způsobem, když konstatovali, že se nejedná o požadavky, plynoucí z platné legislativy.
48. K jednotlivým námitkám se vyjádřilo Ministerstvo životního prostředí ve svém potvrzujícím stanovisku ze dne 27. 10. 2022, č. j. MZP/2022/570/1204 (a rovněž ve svém stanovisku ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462, v rámci územního řízení o umístění stavby). Zejména zdůvodnilo, že Ing. M. V., jehož kulaté razítko je na dokumentaci připojeno, je autorizovanou osobou, odkázalo na posudek Ing. P. P. a vypořádání námitek v něm, a vyjádřilo se k závěrům plynoucím z rozptylové a pachové studie, k aktuálnosti hydrogeologického posudku, k vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů, k tomu, že není obecně dána povinnost posuzovat varianty záměru, a nakonec i ke způsobu posouzení zápachu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí argumentaci Ministerstva životního prostředí zcela převzal (viz str. 33 až 38) a doplnil vlastními úvahami. Krajský soud proto nesouhlasí se žalobcem, že by byly jeho odvolací námitky opomenuty.
49. K námitce žalobce ohledně nedostatečnosti pachové studie a neaktuálnosti hydrologického posudku, krajský soud (ve shodě s žalovaným) konstatuje, že touto námitkou se dostatečným a přesvědčivým způsobem zabývá závazné stanovisko EIA i ministerstvo, které tyto odborné podklady zhodnotilo jako dostatečné (dokument, který obdržel příslušný úřad dne 11. 4. 2016, č. j. KUZL 24909/2016 - návrh stanoviska, Ing. P. P., 10. 4. 2016, str. 25–26). Z odůvodnění stanoviska EIA je zřejmé, že krajský úřad vycházel z odborných podkladů procesu EIA, zejména Rozptylové studie zpracované Ing. M. V., držitelem autorizace ke zpracování rozptylových studií podle § 15 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, a jejího doplnění o hodnocení zápachu, únor a listopad 2015, a dále z Autorizovaného posouzení vlivů na veřejné zdraví, Ing. M. Z., 28. 2. 2015 (část D.I.1 Dokumentace EIA). Ze závěrů těchto odborných studií vyplynulo, že realizací posuzovaného záměru nedojde k překračování prahových hodnot prokázaných účinků hlukové zátěže a polutantů ovzduší, naopak realizace záměru přinese snížení imisní zátěže pachovými látkami u nejbližší obytné

zástavby. K námitce neaktuálnosti hydrologického posudku z roku 1982 je nutno uvést, že pokud by tomu tak bylo, bylo by možné polemizovat nad tím, zda jej lze aktualizovat vyjádřením hydrogeologa. Tato polemika ovšem není na místě v situaci, kdy posudek neaktuální není. A přesně takový závěr plyne z vyjádření hydrogeologa RNDr. P. M., AQUATIS a.s. ze dne 11. 2. 2016. Toto vyjádření nepředstavuje aktualizaci posudku, nýbrž odborné posouzení jeho aktuálnosti, tj. možnosti, že s odstupem času ztratil vypovídací hodnotu. Hydrogeologem učiněný a odůvodněný závěr o dlouhodobé neměnnosti hydrogeologických podmínek v místě a o použitelnosti závěrů posudku z roku 1982 přitom nemůže být vyvrácen laickým a neodůvodněným konstatováním žalobce, že „za tu dobu se mnohé změnilo“ a že je posudek z roku 1982 neaktuální.

50. Žalobce nesouhlasí ani s vyjádřením žalovaného k námitce, že nebyly posouzeny kumulativní a synergické vlivy záměru s jinými záměry. V této námitce však žalobce toliko obecně uvádí, že zdůvodnění žalovaného je zkratkovité a nedostatečné, aniž by poukázal na konkrétní záměry, s nimiž bude posuzovaný záměr vytvářet kumulativní a synergické vlivy. Za této situace soudu nezbývá než taktéž pouze v obecné rovině uvést, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by záměr mohl vytvářet kumulativní a synergické vlivy spolu s jinými záměry. Pokud žádné takové záměry neexistují (a ani žalobce na žádné takové záměry nepoukazuje), pak zcela logicky může žalovaný toliko konstatovat, že k žádným kumulativním a synergickým vlivům nedojde. Ministerstvo životního prostředí nadto vzalo v úvahu tři další provozy, s nimiž by alespoň v teoretické rovině mohly kumulativní a synergické vlivy vzniknout, a absenci takových vlivů odůvodnilo nepravděpodobností protisměrných větrů a vzdáleností provozu. Proti této argumentaci žalobce žádné konkrétní námitky nevznáší.
51. Žalobce dále namítá, že realizací záměru dojde k výraznému navýšení kapacity počtu chovaných zvířat, čímž dojde k přímo úměrnému zvýšení imisní zátěže prostředí. K uvedené námitce, která je fakticky pouhým konstatováním blíže neodůvodněného laického závěru, lze uvést, že závěry předmětného procesu EIA, rezultující především z odborných podkladů, oponentního posudku a vyjádření příslušných dotčených orgánů, tuto domněnku nepotvrdily. Závěr krajského úřadu v závazném stanovisku EIA, že při posuzování vlivů záměru na životní prostředí nebyly prokázány významné vlivy na složky životního prostředí ani na životní prostředí jako celek, lze považovat za opodstatněný. Je rovněž důležité upozornit, že předložený záměr je z hlediska vlivů nutno vnímat v kontextu navržených opatření, které se promítly do závazného stanoviska EIA. Mezi kapacitou počtu chovaných zvířat a imisní zátěží totiž zjevně neexistuje prostá přímá úměra. Imisní zátěž se neodvíjí pouze od počtu chovaných zvířat, nýbrž také od použitých technologií, které mohou tuto zátěž eliminovat či minimalizovat (zejména účinnost biologických praček je předpokládána jako 70 % oproti 30% účinnosti stávajícího biotechnologického přípravku). I při zvýšení počtu chovaných zvířat proto může dojít ke snížení imisní zátěže. Podrobněji se k problematice zápachu a imisní zátěže vyjádřilo Ministerstvo životního prostředí ve svých vyjádřeních ze dne 4. 10. 2018, 21. 1. 2020 a 6. 8. 2020, přičemž žalovaný jeho argumenty zcela převzal. Krajský soud tyto úvahy hodnotí jako logické a přesvědčivé. Závěr o snížení imisní zátěže je opřen především o účinnost biologické pračky, která byla ověřena z Referenčního dokumentu BAT – Intenzivní chov drůbeže a prasat z července 2001, který obsahuje použití biologické pračky a uvádí účinnost čištění 70 %. S touto účinností správní orgány při rozhodování počítaly, ačkoliv výrobce dokonce uvádí účinnost vyšší (85 %).

52. Žalobce dále (shodně jako v odvolání) vznáší námitku ohledně absence stanovení emisních limitů pro znečišťující látky do ovzduší provozovateli, přičemž rozptylová studie, která byla součástí procesu EIA, zcela nevhodně hodnotí zápach pouze na základě koncentrace NH_3 (amoniaku), který ovšem není jednou a hlavní složkou pachových látek provozu zařízení. Další silně zapáchající složky nebyly v dokumentaci vůbec řešeny. Žalobce proto již v průběhu správního řízení požadoval stanovení emisních limitů nejen pro amoniak, ale další pachové látky, a stanovení požadavku na měření emisí amoniaku, VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu).
53. Této námitce krajský soud věnoval nad rámec důvodů vedoucích ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného jistou pozornost již v předchozích rozsudcích, když vyslovil pochybnost nad stručným konstatováním žalovaného, že postačí hodnocení zápachu pouze na základě koncentrace NH_3 (amoniaku). Krajský soud nicméně zdůrazňuje, že tuto pochybnost vyslovil právě v kontextu absence přezkumu věcné správnosti závazného stanoviska EIA. Jak již bylo konstatováno výše, v nynějším případě byla i tato námitka věcně přezkoumána ze strany ministerstva, které přezkoumalo obsah a náležitosti námátkou vybraných rozptylových studií u jiných záměrů chovů hospodářských zvířat a zjistilo, že rozptylové studie jsou skutečně zpracovány výhradně pro emise amoniaku, případně se zabývají také emisemi z dopravy, resp. čerpacích stanic PHM, nikoliv však emisemi pachových látek. Je nutno podotknout, že v tomto případě se nejedná o porovnání počtu chovaných prasat, ale pouze o principiální otázku, zda námátkově vybrané rozptylové studie byly zpracovány rovněž na jinou emitující látku či pachové látky nežli pouze pro amoniak. Krajský soud tyto argumenty považuje za přesvědčivé.
54. V návaznosti na to se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřuje k požadavku žalobce ke stanovení emisních limitů pro znečišťující látky vypouštěné do ovzduší. Tento požadavek žalovaný považuje za jdoucí nad rámec legislativní úpravy (v zákoně o ochraně ovzduší a vyhlášce č. 415/2012 Sb.), z níž vyplývá, že majoritním zástupcem znečišťujících látek v emisích z hospodářských chovů prasat je amoniak, a právě na uvedenou znečišťující látku byl podle zákona provozovatel zařízení povinen zajistit zpracování rozptylové studie. Jak je uváděno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobci lze zčásti přisvědčit, že odstraněním anebo snížením podílu amoniaku ze stájových plynů mohou vystoupit do popředí i jiné zejména pachové látky, nicméně velká část těchto látek je zcela nebo zčásti rozpustná ve vodě a lze tedy jejich koncentrace snížit použitím biologické pračky, neboť se jedná vesměs o organické sloučeniny, které podléhají bakteriálnímu rozkladu stejně jako amoniak, který je zejména zdrojem dusíku pro mikroorganismy. Nadto u stanovení emisních limitů pro pachové látky je nutno uvést, že zatímco znečišťující látky s negativním vlivem na zdraví nebo životní prostředí jsou materiálně definovány a legislativně zakotven je i způsob jejich zjišťování, znečišťující látky obtěžující zápachem je obtížné a problematické zjišťovat, neboť se jedná o poměrně široké spektrum chemických látek, stimulujících lidský čichový systém tak, že je vnímán pach a tento vjem je zcela subjektivní. Neexistují objektivní technické metody stanovení přípustné míry obtěžování zápachem a jejího překročení.
55. Na tuto argumentaci reaguje žalobce fakticky pouze opakováním požadavku na stanovení emisních limitů. Krajský soud rozhodně nehodlá snižovat význam otázky vlivu zápachu na okolí, ani nerozporuje argumenty žalobce týkající se nutnosti komplexnějšího měření a vyhodnocování emise látek, které jsou vnímány jako zápach, nicméně s ohledem na všechny uvedené skutečnosti má za to, že správní orgány tyto skutečnosti vzaly dostatečným

způsobem do úvahy a své stanovisko důkladně zdůvodnily, a to i v intencích příslušné právní úpravy. Podle zákona o integrované prevenci má povolující správní orgán možnost v intencích ustanovení zákona o integrované prevenci stanovit přísnější emisní limity nebo závazné podmínky či opatření, které v duchu filozofie integrované prevence vedou k efektivnějšímu snižování emisí do jednotlivých složek životního prostředí a naplňování základního cíle a smyslu této filozofie. Nicméně povolující správní orgán je povinen při vydávání integrovaného povolení nebo jeho změny respektovat § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci, kdy při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, případně použití technologií či BAT technik vychází z nejlepších dostupných technik a použije závěry o nejlepších dostupných technikách, aniž by však předepisoval použití jakékoli konkrétní metody či technologie. Znamená to tedy, že správní orgán může provozovateli po předchozím projednání stanovit přísnější povinnosti z hlediska aplikace BAT technik, nebo stanovení přísnějších závazných podmínek pro provoz zařízení, ale co je zásadní, tak rovněž s ohledem na náklady, přínosy a potřebnost či efektivitu daného opatření.

56. V tomto ohledu se žalobcovy námitky týkající se hodnocení konkrétních pachových látek, stanovení limitů pro tyto látky a jejich měření, jeví krajskému soudu v tuto chvíli i předčasné, neboť kompetence správních orgánů ke stanovení emisních limitů je stanovena až pro fázi povolení provozu, což odpovídá znění i účelu § 13 odst. 4 písm. a) zákona o integrované prevenci. Ministerstvo nadto s odkazem na přílohu č. 17 k vyhlášce č. 415/2012 Sb. (dle novelizační vyhlášky č. 452/2017 Sb.) zcela logicky argumentuje tím, že specifický emisní limit pro látky obtěžující zápachem lze stanovit po jejich zjištění, které lze provést pouze u dokončeného zdroje. Vyhláška č. 415/2012 Sb. totiž stanovuje technickou podmínku provozu, která zní: *„Za účelem předcházení emisí znečišťujících látek obtěžujících zápachem zajistit technickoorganizační opatření ke snížení těchto emisí např. využitím snižujících technologií, jejichž seznam je uveden ve Věstníku Ministerstva životního prostředí“*. Tato podmínka byla také ve zpřísnujícím znění uložena provozovateli v bodě 4.1.1. (str. 8 napadeného rozhodnutí), kde je za účelem předcházení emisí znečišťujících látek obtěžujícím zápachem stanovena povinnost zajištění technickoorganizačních opatření, mezi něž patří zavedení snižující technologie biologických praček, použití enzymatického přípravku s vyšší účinností z 30 % na 40 %, instalace biologického filtru na skladovacích jímkách pro kejdu a fugát, provádění údržby a doplňování vody k zajištění nepřetržitého provozu biologického filtru a pračky, ale i dalších dílčích opatření. V prvé řadě bude probíhat zkušební provoz celého zařízení, včetně instalovaných technologií, kterým orgán prvního stupně podmínil vydání změny IP. Takže měření emisí na výstupu ze snižujících technologií (praček) pro vyhodnocení jejich účinnosti, bylo provozovateli zařízení uloženo jako povinnost, které se nelze nikterak vyhnout, proto jsou žalobcovy obavy v tomto ohledu zcela nepřípadné.
57. Krajský soud ve shodě s žalovaným považuje stanovené závazné podmínky (činit příslušná technickobezpečnostní opatření pro provoz zařízení) za adekvátní a také jediný účinný nástroj k omezení pachových emisí ze zařízení intenzivního chovu prasat. Provozovatel navrhl změny v provozu zařízení takového rozsahu a charakteru, že s velkou pravděpodobností bude možno očekávat stav, kdy dojde ke snížení celkových emisí a vlivů provozu zařízení na složky životního prostředí a zdraví obyvatel. Míru účinnosti všech navržených jak organizačních, technických, tak technologických opatření stanoví až zkušební provoz daných částí zařízení. Ze závěrů zkušebního provozu, v jehož průběhu budou prováděna sledování všech nezbytných parametrů a z jejich vyhodnocení bude pak

možno zjistit, zda aplikovaná opatření jsou dostačující, anebo bude nutné provést další seřízení nebo dílčí úpravy provozu, případně stanovit a realizovat další potřebná opatření.

58. Obdobným způsobem krajský soud nahlíží i na množinu námitek žalobce, v nichž rozporuje konkrétní podmínky, stanovené provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, v nichž shodně namítá jejich nedostatečnost či nemožnost je kontrolovat. Konkrétně žalobce odkazuje na své připomínky k bilanci spotřeby vody nutnou pro technologie k snižování emisí zápachu či rozporuje podmínky nakládání s kejdou (viz podmínka v podkapitole „2.2. *Další související činnost*“ - bod m) *Doprava kejdy a separace kejdy*“) se nachází v rozporu s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb., č. 8 bod 1. 7. Žalobce sice kvituje zakotvení požadavku krajského úřadu na navýšení maximální účinnosti enzymatických přípravků do krmiva (viz podmínka v podkapitole 1.1.2. – „*U stájí, kde nejsou biopračky, budou použity enzymatické přípravky s vyšší účinností z původních 30 % na 40 %*“), nicméně plnění této podmínky nelze adekvátním způsobem ověřit, což žalobce považuje za rozporné s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci. Dle žalobce proto měl krajský úřad provozovateli stanovit povinnosti průběžně prokazovat, že předepsaná dávka enzymatických přípravků do krmiva byla dodržena. Krajský soud má za to, že žalovaný se s těmito námitkami (či s ohledem na jejich obecný charakter spíše polemickými poznámkami) důkladným a přesvědčivým způsobem vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud se i v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného ohledně dostatečnosti přijatých opatření, které ovšem současně nevylučují možnost je (s ohledem na reálný provoz) zpřísnit opatřeními novými.
59. Žalobce dále rozporuje skutečnost, že krajský úřad nestanovil provozovateli povinnost šesti měsíční skladovací kapacity ve smyslu § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci. Pro posouzení této námitky je určující skutečnost, že právní předpisy takovouto kapacitu jímek nestanoví vůbec, přičemž stanovení skladovací kapacity s citovanými ustanoveními zákona o integrované prevenci nelze přímo spojovat. Provozovatel je povinen zajistit vodohospodářsky zabezpečené skladovací kapacity na kejdu v takové míře, aby zcela bez problému pojmuly celou její produkci po určitou dobu zdržení v závislosti na projektované kapacitě počtu chovaných zvířat a jejich kategorií. Celková uváděná kapacita čistě skladovacích prostor (jímek a vaku) na kejdu v zařízení je 17 500 m³, což bylo shledáno za dostačující s tím, že podmínkou n) v kapitole č. 14 (str. 11 rozhodnutí), byla provozovateli stanovena povinnost zajištění dostatečné skladovací kapacity na dobu 6 měsíců, a to i po realizaci I. a II. etapy. Mimo to uvedená problematika byla dostatečně řešena již v procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí (dokumentace EIA str. 44-46), kde je zcela srozumitelně uveden výpočet produkce a celkového množství kejdy v závislosti na počtu a kategorii chovaných prasat. Závěrem bylo konstatováno, že navrhovaný stav je plně vyhovující umístění záměru v rámci zranitelných oblastí, kdy reálná skladovací kapacita ve vztahu k době uskladnění činí minimálně 6,22 měsíce. Doba, na kterou je stanovena skladovací kapacita vyplývá z § 6 odst. 2 vyhlášky č. 377/2013 Sb., o skladování a způsobu používání hnojiv. Ovšem doba 6 měsíců je tímto právním předpisem stanovena pro zajištění kapacity skladovacích prostor na tuhá statková hnojiva (§ 6 odst. 1 cit. vyhlášky), pro uskladnění kejdy, tedy tekutých statkových hnojiv musí skladovací prostory odpovídat nejméně čtyřměsíční předpokládané produkci (shodně viz citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 31 A 48/2021-154). Z uvedeného je tedy zřejmé, že se kapacita neváže na maximální produkci, nýbrž na předpokládanou produkci. Nadto se žalobce domáhá

dodržení kapacity vyšší než právními předpisy stanovené. Už proto, že šestiměsíční skladovací kapacita jímek není žádným zákonným limitem, který by bylo nutné bezpodmínečně dodržet, není případné srovnání s právní úpravou týkající se ochrany ovzduší, kde je potřeba projektovanou kapacitu poměřovat se stanovenými veřejnoprávními limity. Zatímco při posuzování této otázky může být určující projektovaná kapacita, při samotném integrovaném povolování se již nejedná o rozhodující údaj, neboť toto rozhodnutí může povolit činnost produkující emise za určitých podmínek či v určitém (omezeném) rozsahu tak, aby vyhovovala veřejnoprávním předpisům. Právě integrované povolení je určující pro to, v jakém rozsahu bude činnost osoby zúčastněné na řízení produkovat emise. A právě v tomto řízení je proto prostor pro vymezení podmínek provozování této činnosti. Takovou podmínkou je i podmínka dodržení šestiměsíční skladovací kapacity jímek, která byt' nevyplývá z právní úpravy, byla stanovena v rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10.

60. Námitkou rozporu postupu žalovaného s § 68 odst. 3 správního řádu (tj. zejména s požadavkem na řádné odůvodnění správního rozhodnutí) se soud zabýval implicitně v rámci posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních námitek. Neshledal přitom v tomto směru žádné pochybení žalovaného. Žalovaný se řádně zabýval všemi odvolacími námitkami, včetně závěrů z předloženého znaleckého posudku Ing. P. A. (str. 86-95), uvedl, z jakých důvodů tyto námitky považuje za liché, potažmo převzal argumentaci dotčených orgánů, která se s těmito námitkami konkrétně vypořádala. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněné a v celém svém rozsahu přezkoumatelné. To je patrné i ze skutečnosti, že žalobci byly důvody napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, neboť tyto důvody věcně zpochybňoval zcela konkrétní argumentací.

VI. Závěr a náklady řízení

61. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
62. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
63. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. ledna 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu